

[Holger Eriksen.]

været rimeligt at gøre en undtagelse for deres vedkommende? Jeg tror ikke, at mange her i denne sal tør påstå, at det har noget med retfærdighed at gøre, at den jævne befolkning gennem en omsætnings-skat skal betale for, at den slags landmænd skattemæssigt kan køre på fribillet.

I denne forbindelse må jeg også nævne nedsættelsen af loftet over den kommunale grundskyldpromille fra 40 til 35. Jeg har i det hele taget aldrig kunnet forstå, hvorfor man på dette område ville gribe ind i det kommunale selvstyre. Her er jo tale om en overvæltning af rent kommunale skatter fra de større ejendomsbesiddere til den almindelige befolkning. Sandt nok bliver det jo relativt lidt, de enkelte vil komme til at betale mere i skat derved, fordi antallet af dem, der skal betale, er så mange gange større end antallet af store ejendomsbesiddere, som er de eneste, der virkelig kommer til at tjene derpå, men princippet er lige forkasteligt. Det er i og for sig bygget over det samme system, som manden anvendte, der havde fundet på, at man let kunne gøre alle borgere i landet til millionærer. Man skulle bare starte med, at hver enkelt gav 25 øre til en enkelt mand, så var han millionær, og så kunne man fortsætte på samme måde. Der er næppe tvivl om, at man var blevet ved det enkelte eller de enkelte tilfælde. Det er det samme, som sker, når man nu letter de store grundbesiddere for en del af den skat, som de med rimelighed skulle betale, og vælter den over på borgerne i almindelighed. Jeg ved naturligvis nok, at indenrigsministeriet kan give dispensation, men efter at de 35 promille er knæsat som normen, bliver der næppe mange sogneråd, der indlader sig på at søge denne dispensation.

Så er der huslejstigningerne, der også er hovedproblemet uvedkommende. Det faktiske er, at vi har en lejelov, der udløber i 1964, og som efter min mening bør opretholdes uændret efter den tid. Nu vil man ganske vist ikke være med til nogen generel stigning i huslejen, men man vil ved lejer-skitte tillade en stigning på indtil 25 pct. af 1939-lejen under forbehold af huslejenævnenes godkendelse. Det indebærer efter min mening 3 alvorlige ting. For det første at grundejerne ved den nævnte lovs revi-

sion har fået et meget vigtigt argument for en generel stigning med de 25 pct., naturligvis stadig under de nævnte forbehold. De vil med en vis ret kunne spørge, hvorfor tilflytterne, de nye lejere, skal behandles anderledes end de gamle lejere. For det andet har man dermed knæsat princippet om, at hele forhøjelsen skal tilfalde grundejerne. Jeg er indforstået med, at man på et eller andet tidspunkt må søge en udligning mellem lejeniveauerne i de ældre og de nye ejendomme, naturligvis med skyldig hensyntagen til lejlighedernes kvalitet, men jeg har altid ment, at en væsentlig del af den lejeforhøjelse, som måtte fremkomme derved, skulle bruges til nedsættelse af lejen i det dyre nye byggeri. Det bliver meget svært nu, efter at man har tilladt grundejerne at få alle de 25 pct., selv om en del deraf formelt bindes i 5 år. For det tredje bringer man lejerne i tofamilieshuse i alvorlig fare. De fleste steder har man indført opsigelighed for disse lejerers vedkommende, hvilket vil sige, at hvis der er kommet en kurre på tråden mellem grundejeren og lejeren, skaffer grundejeren sig en anden lejer, men vel at mærke uden at lejen forhøjes. Nu vil grundejerne være i den situation, at de fristes til at opsigte lejeren for at opnå de 25 pct., og jeg frygter alvorligt for, at kun de færreste vil modstå denne fristelse. Resultatet vil så blive masseopsigelse eller ulovlige aftaler om lejeforhøjelse under bordet.

Det har længe været oppositionspartierne en torn i øjet, at skatterne var inddraget i pristallet. På den anden side har det med en vis ret kunnet gøres gældende, at skatterne i det lange løb ikke har haft indflydelse på pristallet, hvilket jo i og for sig slog benene væk under agitationen. Sandheden er naturligvis, at man ved selve skatte-lovenes udformning har taget visse hensyn, således at der ikke fremkom nogen pristalsændring. Og mon man ikke har et eksempel derpå i de ekstra børnetilskud, der nu skal gives som kompensation for omsætnings-skatten? Hidtil har man hævdet, at det var de følgende børn, der kostede forældrene mest, og mere end det første, hvorfor det tilskud, der blev givet til det første barn, var mindre end det, der blev givet til de efterfølgende børn. Der foreligger ikke